

*Halovány egy emlék,
akárcsak egy álom...*

Ne vonyíts!

Egy erdő ösvényén jártam
bolyongva az éjszakában.
Az őszi, hűvös, erős szél
fújta a lombokat szerteszét,
lábaimmal tapostam a leveleket,
miket a Hold világított fejem felett.

Egyszer csak egy állat hangját hallottam,
közeledtem, s megtaláltam egy bokorban.
Egy kutya volt, sérülten hevert ott,
fájdalmasan segítségért vonyított.
Távolban egy éhező farkas üvöltött fel,
morgásával közelített felénk idegesen.

„Ne vonyíts! Még meghall a farkas!
Veszélyben vagy itt, menjünk el halkan!”
Odahajoltam, s befogtam szegény száját.
Kerestem rajta a sebet, vizsgáltam a lábát,
de sehol nem láttam. „Hát mondd, mi fáj?”
Aztán az állat elhalkult, s végül felállt.

Halovány egy emlék, akárcsak egy álom.
Valóság eme kép? Talán majd meglátom.

2025. április 25.

Mindörökké

Csak úgy teltek céltalanul a napjaim,
mielőtt elvetted a logikus szavaim.

Rávezettél, hogy legyen valami
amiért a szívemből írom dalaim.

Kitartóan vártam, hogy együtt nevetünk
miután előhozzuk mit feledtünk.

Azt hittem, hogy majd együtt lehetünk
mikor sötétté válik az ég felettünk.

S a nap, melyen a híd megnyílt közöttünk,
minden probléma eltűnt mögöttünk.

A boldogság hullámain szörföztünk,
káoszból harmóniába költöztünk.

Ígértük, hogy mindörökké együtt maradunk,
legyen bármily nehéz a sors, nem szakadunk.
Mikor elvész ifjúságunk össze kell tartanunk,
s remélem, halál után folytatjuk kalandunk.

Halovány egy emlék, akárcsak egy álom.
Valóság eme kép? Talán majd meglátom.

2025. május 3.

Elfeledett tenger

Volt egyszer egy tenger,
a semmiben rekedt.

Tiszta volt és nyugodt,
gondnak helye se volt.

Csillagok ragyogtak
míg a vízben úsztak,
távoli sugarak
víz alá zuhantak.

Hívott ez a tenger,
végül belementem.
Tetején lebegtem,
s mindent elfeledtem.

Végre szabad voltam,
miről rég álmodtam.

Eltűnt minden teher,
mi vállamon hevert.

Habár felejtettem,
hiányod bennrekedt.
S mint e rejtett tenger,
elfeledtél engem.

Halovány egy emlék,
akárcsak egy álom.
Valóság eme kép?
Talán majd meglátom.

2025. május. 14.

Csalókás e legény...

Dühöngő vihar ütötte az ablakot,
s a legelőn futottak a parasztok.
Visszaterelték nyájukat éjszakára,
csak a természet maradt egymagára.

Este egy idegen tért be házamba,
pásztor a legény, ki volt már fáradva.
Kabátját és kalapját felakasztotta,
pásztorbotját falnak támasztotta.

Arcán a keserves mosoly ült,
a légtér a jöttére pedig kihűlt.
Adtam neki hát a jó erős borból,
hátha az majd elrepíti a rossztól.

„Mesélj, mi szél hozott e lakra?”
De ő nem adott helyet a bajnak,
magában tartotta, s egy szót szólt,
nevetett, majd felállt az asztaltól.

Csalókás e legény, hazája egy várrom.
„Hahotázz egyet még, aztán csak menj, vándor!”
Halovány egy emlék, akárcsak egy álom.
Valóság eme kép? Talán majd meglátom.

2025. szeptember 14.

